

ПРИКАЗИ

Hellmer Joachim: KRIMINALITÄTSATLAS der Bundesrepublik Deutschland und West-Berlin. Ein Beitrag zur Kriminalgeographie. Bundeskriminalamt, Wiesbaden, 1972.

POLIZEILICHE KRIMINALSTATISTIK der Bundesrepublik Deutschland 1972. Bundeskriminalamt, Wiesbaden, 1973.

Атлас криминалитета и полицијска статистика криминалитета побуђују посебан интерес, јер и географија криминалитета и статистика криминалитета представљају важне ослоњце у праћењу и прсучавању кривичних дела и других видова кривичног неправа. Уз то је веома мало дела из области географије криминалитета, а кад је реч о статистици срећемо се поглавито са судском статистиком кривичних дела. Приликом осврта на Хелмеров атлас криминалитета и полицијску статистику криминалитета Савезне Републике Немачке није тежиште на конкретним сликама и датим бројкама, наша пажња је посвећена прилазу и задацима, методима и могућностима ових двеју дисциплина — географије криминалитета и статистике криминалитета.

Хелмер дефинише географију криминалитета као науку о регионалној расподели криминалитета, о факторима криминалитета и о регионалним разликама у борби против криминалитета. Одмах је истакнуто и да она служи утврђивању регионалних тежишта криминалитета и локализацији криминогених фактора посредством проучавања криминалитета с обзиром на његову месну расподељивост, особеност и развој. Аналитички виђен предмет географије криминалитета чинили би (а) обим, структура и кретање криминалитета у једном одређеном географском подручју; (б) фактори месног формирања криминалитета и међусобне повезаности природних, психолошких, социјалних, економских и културних дата; и(в) подаци о сузбијању криминалитета у одређеним географским областима. С овим нам је Хелмер показао и свој прилаз изради атласа криминалитета.

Што се тиче метода Хелмер бележи и примењује „студије подручја“, статистички метод и биографски метод. Приликом примене статистичког метода Хелмер се по правилу служи полицијском статистиком криминалитета с обзиром да је она по своме захвату и домету најдалекосежнија. Имајући пред собом истраживање у Савезној Републици Немачкој, аутор се пажљиво задржао на месној расподели криминалитета, временским оквирима, избору деликата, локализацији и подацима о сузбијању криминалитета.

После овог уводног излагања срећемо се са концептним казивањем и картографским презентирањем криминалитета, кривичног гоњења и фактора криминалитета у Савезној Републици Немачкој. Сваки увид у ову књигу биће од користи и теоретичару и практичару.

Кад је реч о статистици криминалитета ваља имати на уму разликовање полицијске статистике, статистике кривичног гоњења, судске ста-

тистике и затворске статистике. Полицијска статистика криминалитета или статистика откривања криминалитета у најширем смислу речи је статистика највећег броја кривичних појава. Међутим, и код ње се истиче да она не пружа потпуну и верну слику криминалне стварности, већ се само у већој или мањој мери приближава овој стварности. Она је упућена на посматрање криминалитета појединих врста деликата, обима и повезаности осумњичених лица, као и промена криминалитета и његове поделе. Но, и у овим размерама она је неопходно средство и за законодавца и за егzekутиву и за науку да би се дошло до сазнања о учесталости праћених деликата и о формама и тенденцијама развоја криминалитета.

Полицијска статистика криминалитета Савезне Републике Немачке постављена је као „излазна статистика“, што значи да она бележи откривена кривична дела тек по окончању полицијских извиђаја и њиховом достављању државном тужилаштву или суду. Материјал прикупљају и сређују табеларно полицијске службе једанаест земаља и свака од њих у утврђеној форми доставља податке Савезној полицијској централу, где се сачињава полицијска статистика криминалитета Савезне Републике Немачке. Подаци ове статистике сврстани су у осам табела. Редослед и садржај ових табела је следећи:

Табела 1: откривени случајеви с радњама покушаја, подела с обзиром на место извршења према општинама, употреба ватреног оружја, разјашење и општи преглед о осумњиченим лицима;

Табела 2: осумњичена лица по старости и полу;

Табела 3: посебни подаци о осумњиченим лицима, напр. боравиште, позивни злочинци, злочинци из навике, с ватреним оружјем и др.;

Табела 4: осумњичена лица која нису Немци;

Табела 5: осумњичена лица која нису Немци према држављанству;

Табела 6: само за одређена кривична дела — жртва према старости и полу;

Табела 7: само за одређена кривична дела — врсте штета; и

Табела 8: статистика времена извршења кривичних дела.

На темељу изложених табела у полицијској статистици извршено је низ обрада многих показатеља у разним комбинацијама.

Једном речју ова публикација нас још једном опомиње и указује на корисност полицијске статистике криминалитета.

Др Драгољуб В. Димитријевић

Guy Braibant, Nicole Questiaux, Céline Wiener: LE CONTROLE DE L'ADMINISTRATION ET LA PROTECTION DES CITOYENS (ÉTUDE COMPARATIVE), Éditions Cujas Paris, 1973, 325 стр.

Међународни институт за јавну управу (Institut international d'administration publique), са седиштем у Паризу, основан је 1966. године. Циљ Института је да образује и специјализује службенике и будуће службенике. Ово образовање Институт не организује само за француске кандидате већ су настава и специјалистички курсеви намењени и кандидатима из иностранства. Институт је том међународном активношћу на пољу стручног образовања службеника уједно и средиште за одржавање сталне сарадње са школама и институтима за јавну управу у свим државама. Стога Институт поред многих својих запажених публикација издаје и монографије. Једна од тих монографија је и књига која се овде приказује.